

26. szám.
 Junius 24. 1876.

Megjelenik minden szombatnapon másfél iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan. decz. 8 frt, 6 hóra 4 frt, 3 hóra 2 frt. Egyes szám 16. kr
 Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárnál. **Kiadó-hivatal:** Pest bará-
 tok-tere Athenaeum-épület. **Hirdetések díja:** 5 hasábos nomperille sor 10 kr.
Hirdetések felvételre: egyedül **Láng Lipót és társa**, I. nemzetközi hir-
 deté-ek felvételi rodájukban **Budapestben, FÜRDŐ-UTCA 1-SŐ SZÁM.**

XXVIII kötet.

ÖKÖRSÜTŐ ANDRÁS.

(Ajánlva Tavaszi Andrásnak.)

VAN Budapest fővárosának
 — Hálá isten! — sok nagy fia,
 De ily polgárt Lykurgtól sem nyert
 — Ős Spárta, nem hogy Hunnia.
 Árviz közelg; s míg aggályba van más:
 Töri fejét Ökørsütő András

Rididom —
 Dáridón.

Ej huj, derék Ökørsütő András!

Polgárerényben ő legelső.

Egy közgyűlést el nem mulaszt,
 Ha szavazni kell: tartassék e
 Diszebéd, ingyen bor, toaszt?
 Éhes a nép, köz az inség, pangás. . . .
 Töri fejét Ökørsütő András

Rididom —
 Dáridón.

Ej huj, derék Ökørsütő András!

Kegyeletben ki sem előzi,
 S ő megelőz mindeneket.
 Midőn a haza bölcse meghalt:
 Ő indítványzott banketet.
 Országszerte gyászos harangkongás. . . .
 Töri fejét Ökørsütő András

Rididom —
 Dáridón.

Ej huj, derék Ökørsütő András!

Keleti szél ha pestist hajt ránk,
 S a polgárság halomra hull:
 Nem késik önfeláldozása,
 S indítványt tesz multhatlanul:
 „„Igyunk veresbort, nincs arkanum más!“
 S töri fejét Ökørsütő András

Rididom —
 Dáridón.

Ej huj, derék Ökørsütő András!

A város legnagyobb polgára

Száz éve ép, hogy született;
Szívünk mely méltó koszorúval
Ékitse most ez ünnepe?

„Árvaház kell! kórház!” mond egy, mond más.

„Süssünk ökröt!” szól, és töpreng András

Rididom —

Dáridón.

Eh huj, derék Ökörösütő András!

Van Budapest fővárosának

— Hálá isten! — sok nagy fia,

De mint te vagy, ily önzetlent még
Nem birt irigylett Hunnia.

De magadat hogy nem bánt borzongás:

Hekatombén hogy megsütnek, András,

Rididom —

Dáridón.

Ej huj, derék Ökörösütő András!

Don Pedró.

Krónikás adomák.

Károly főherczeg, ki Napoleont 1809-ben Aspernnél egy kicsit megverte, de ki által két hónap mulva Wagramnál viszont szörnyen megveretett, fiatal korában kemény ember volt. Saját öcscsét, János főherczegét, ki elkéstével a wagrami vereséget okozta, hadi törvényszék elé akarta állítani, és föbbe lövetni. Csak Ferencz császár erélyes közbelépése és parancsa tartá vissza őt e hadias szigortól. A két testvér Ferencz és Károly között e miatt egész a császár holtáig folytonos hidegség volt tapasztalható. A fiatal korában kemény főherczeg Károly, öreg korában igen meglágyult szellemben, testben pedig összetöpörödött. 1846-ban, midőn ezen öreg főherczeg, Ferdinánd császár király nevében, a budapesti lánczhyd alapkövét letette, s a szertartás alkalmával a hatóságok bemutatását fogadta, Nyáry Pál, a mint a többi tisztelgők sorában magát a főherczeg előtt meghajtva három lépéssel tova vonult, fönhangon, hogy a főherczeg is meghallható, kérdi: »Hát ez az ember verte még Napoleont?» Ezt az öreg Károly főherczegét pár évvel halála előtt, egyik régi hű szolgálója, pénztárnoka, 40,000 frt hűtlenül elsikkasztásával megcsalta, s megszökött. Nehány heti sikertelen nyomozás után, Sedlinicki rendőrigazgató csillogó iadalézzettel a főherczeg előtt földicsekszik: a tolvajt megfogluk Svájcban: már utban van Bécs felé. A jó szelid főherczeg, merő szívességgel

csitítja a rendőrtönököt: »Ne bántsák szegényt, tudom hogy megijedt; visszavonom panaszoamat ellene, kérem bocsássák szabadon!«

Ad vocem: pénztárlopás. Most, midőn nálunk, s egyebütt, majdnem minden héten egy-egy pénztárnok megszökéséről, sikkasztásokról irnak a lapok: azt hiszik, hogy Kintnek hét milliónyi pénztár-sikkasztása minden eddigi s ilyenmü tolvajlások legnagyobbika. Ugy emlékezünk, hogy a párisi Rothschild kedvencz pénztárnoka 1863-ban csak huszonhat milliónyi érték papírral szökött Amerikába, — de megcsipték.

Számadó beszéd.

Tisztelt papáim!

Simor János primás is tekintélyes férfit, még se tudott magának esztergomi törvényszéket kivinni.

Szell Kálmán miniszter is befolyásos egyén, még is elesett a szt. gothardi útközetben.

De hogy én ki nem vívhattam Bajának a törvényszéket: ezért kilépek a kormánypártból, s dissideálok.

Egyéb baj nem történt.

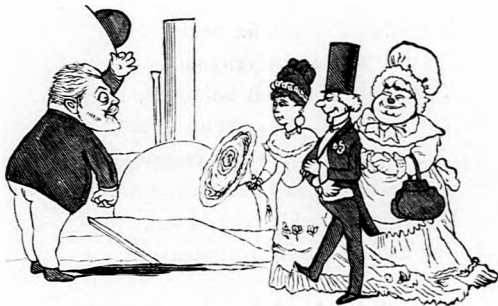
Maradok hálás és hű

*fiacskájok
Kálmus.*

AZ ESKÜVŐRE...

— A Fővárosi lapokból. —

(Lásd 138. szám.)

Az esküvőre messze hurcolák
Ott álltunk mind a part felett,

Hajó orrán a kis matróz fiú
Oly egykedvűen csengetett.

A vőlegény hozzám fordulva szólt:
— Irén ma nagyon halovány,
— Az úton majd jobban lesz — szóltam én
S azt hittem: ég szakad reám.

A mama, a ki mindent jól tudott,

Mérgesen nézett engemet,

S a kis matróz fiú másodszor is
Oly egykedvűen csengetett.

Halántékát simitva szólt Irén:
— A nap ma forrón süt nagyon,
— Az ám — feleltem rá remegve és

Szememre huztam kalapom.

A vőlegény most karra fűzte őt —
Még váltánk egy tekintetet...

S a kis matróz fiú harmadszor is
Oly egykedvűen csengetett.

Tóth Kálmán.

VÁNDOR ÉLET.

(Petőfi után.)

SZENT Kleofás!

Milyen karaván!

No, de mégis

Nem oláhczigány!

A sudár bajusznak hült helye

Mást mint színészt, kit jelentene?

Ül szekéren a szintársulat,

Hosszsu sorban roszt gyékény alatt.

Ez igazgató — derék fiu,

Hullt reá sok hervadt koszoru.

Hej, pedig de gyászos élete!

Nyomja vállát téli rokk, s a gond;

Mert bizony már régen lehete,

Hogy hónapban szerteszt bolyong,

S még sincs pénze. Vajjon mit csinál?

Mit? Garatján szépen mind lejár.

Ily esetben aztán jó erők

Társulatjához nem nyerhetők.

A mi több, mi rája nehezül,

Nem a directorság egyedül!

Oldalán vászon tarisznya lóg,

Hol csiriz, dikics, s bőr láthatók.

Hajdanában a szegény feje

Lábtümművészetnél izzadott,

S boldogulni nem tudott vele,

És — mi kár! — színészszt felcsapott!

Műhely, szinpad, szerinte, rokon.

Már ki venné tőle ezt zokon?

Kész haszon a mesterség neki,

Mit nem várt, még hasznát is veszi!

Ha czipő, csizma feslik, szakad,

Vet reá ő foltot, s talpakat.

Társulatja, három éve már,

Más suszterhez biz soha se jár!

S ki tudja, hogy »Hamlet«, »Romeó«

Még csirizmesterséghez is ért?

»Göndör Sándor« pláne meg ezért?

Sem haragszik, — s épen ez a jó!

Ül mögötte férj, menyecske, lány,

Egymás mellett, és egymás után.

— »Szobalányok« — »obsitos bakák,«

»Vándorlegény« — »kicsapott diák« —

Ki szaval, s ki népdalt dalra hajt,

Képezőleg vészes zivatart;

Mely gyomrot rág, rontja a fület,

Boldog köztük csak az, ki süket.

Leghátul a saraglyán pedig

A szinlaphordó hetvenkedik.

Vele senki már nem boldogul,

Torka száraz, éhes gyomra korg,

Még nem izlelt ma egy cseppnyi bort!

S hosszsu bajsza búsan lekonyul.

De segít rajt a kis primadonn,

Egy csókot a bús lovagra nyom.

Igy intéznek bátor lépteket

Egyik korcsmától a másikig,

Ily hős népet mi se rettetget,

Csak a kritikus, ezt nem türik.

S okosan, mert ez nagyon kaján,

Mértéken túl igazságos ám!

Néha, s néhol hogyha egy akad,

Ír ujságban olyan dolgokat

Hogy a méreg bennük szinte forr,

S nem lohasztja három itcze bor!

De ha kritikus gőz-szekeren

Más vidékre hordja az irhát:

Dicsőségük ismét ott terem,

S fumigálnak minden kritikát.

PITYPALATY.

Egy diszidensről.

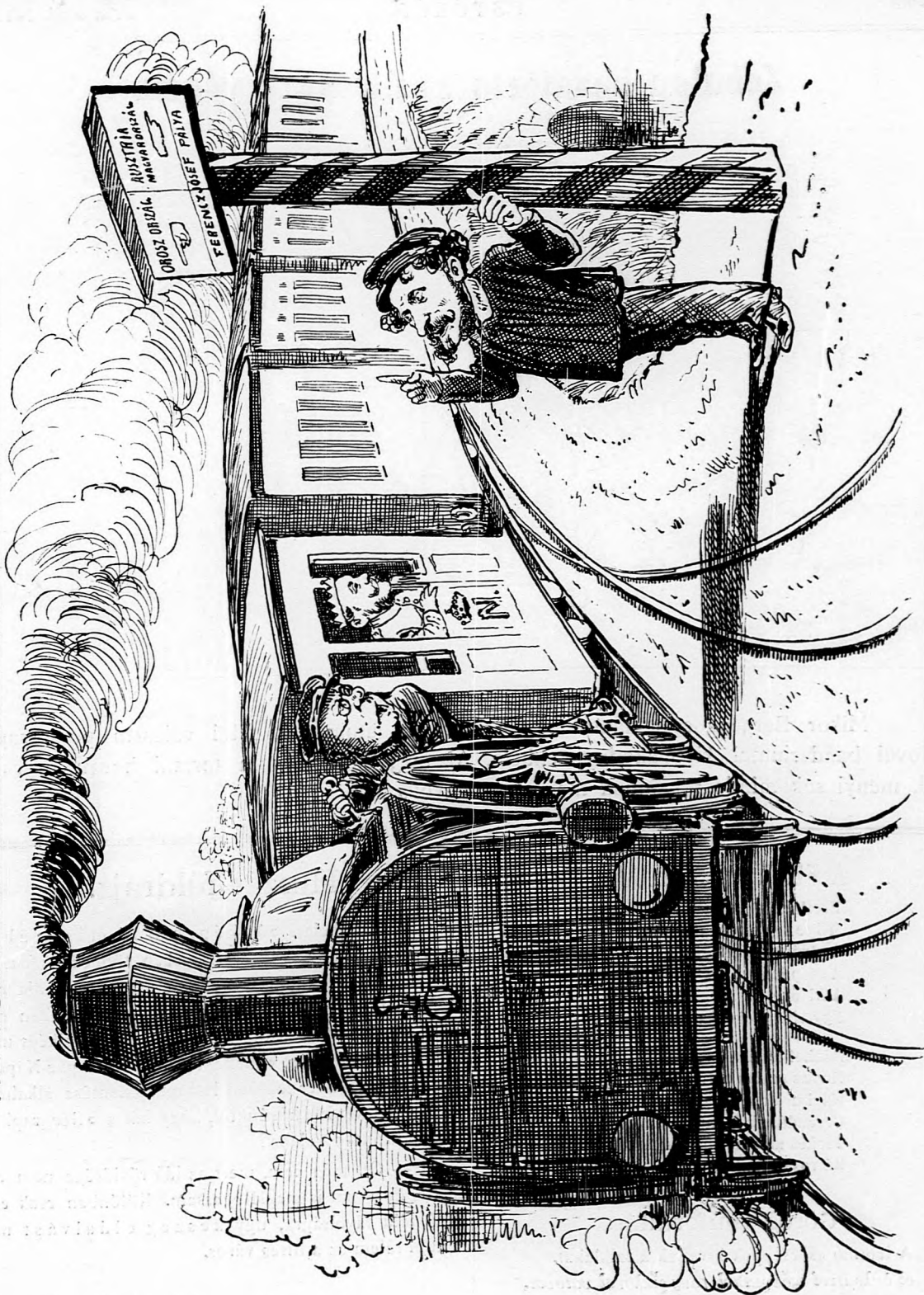
A. Vajon ha már T. K. megváltoztatta programját, melynek alapján kormány-párti képviselővé választották: mi baja, hogy nem mond le?

B. Hja, ő rég megírta már hogy azt mondja: „Lemondani lemondani! könnyű nektek ezt mondani!“ — de neki soha se volt könnyű.

Énekesmadár-biologia.

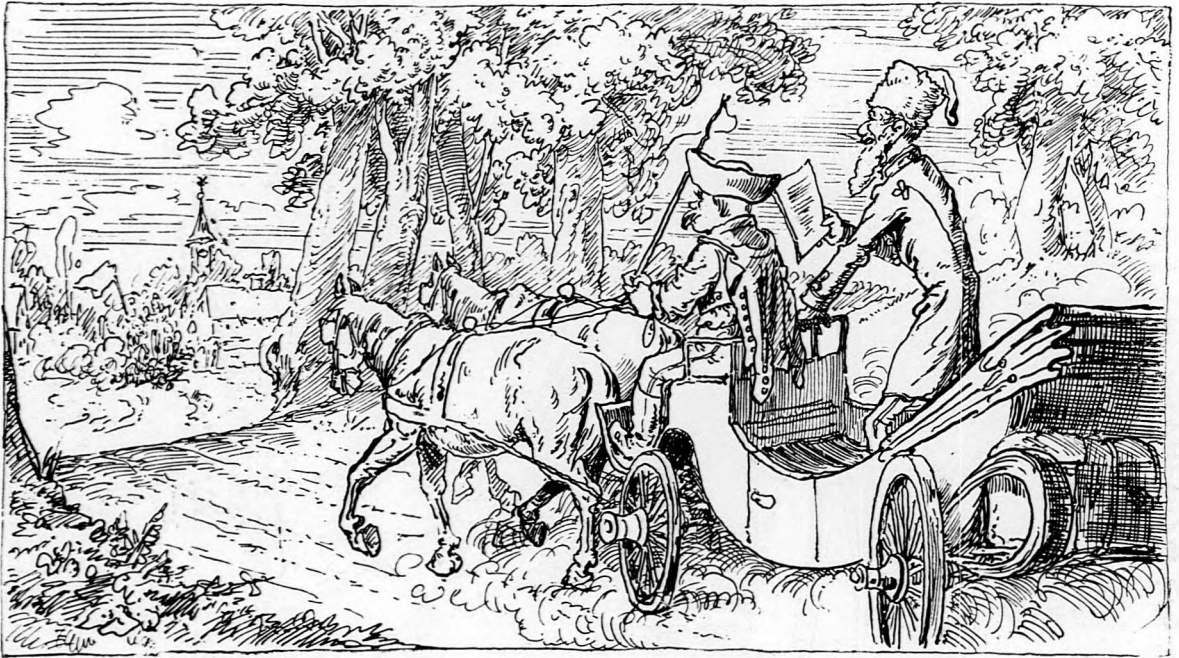
Kanárinnak kendermagot,
Rigómnak must, bogycót adok,
Fülmilémet tartom lisztféreggel,
Kajdácsom' kávéval este reggel,
Vajh mivel él Hauk, Donadjo, Patti,
Hogy olyan szépen tud danolgatni?

AZ OSZTRAK-MAGYAR ÉS AZ OROSZ HATÁRON.

GORCSAKOFF: Miért nem igazítja ön a sineket? Hadd megyünk át rájuk.
A—y: Nem lehet kérem; ezek a n g o l sinek; azokon orosz kocsit nem jár.

Zebulon hazatérte az ülésszak végén.

Mikor Bergengoczia határához elirkeztünk, latom falu felül választó polgárságot aszloval banderiummal kivonakodnyi elibem. Aj meg Jano, fogom tartani hoszu oracziót arul, menyi sok mindent kaptunk meg zorszaggyülis alatt!

A FENYŐK BOSZUJA.

Freiligráhtul meghallottuk :

Milyenek a virágboszuk :

A virágok lehellete

A szép leányt hogy megölte

A ki őket leszakgatva

Egy virágpohárba rakta.

Minket is, az ős erdőben

Magas szálon állván, tőben

Házi urak kivágattak,

Gerendának faragtattak,

Terhet nem hordunk miattuk,

Rá roskadunk, s agyon csapjuk !

Görög műfordítás.

A lehulló esőcseppek kivájják a sziklákat.

οι ουλομενοι εστροπεποι τους ρικλονσι καιουσι.

Huszár-földrajz.

A Kun-halasi »önképzeldő mezitlábos egylete« fedél nélküli helyiségében, többek kívánatára egy volt huszár katonaságában tett utazását adja elő. A hallgatóság csupa fül és szem, egyszer azonban egy tag, — midőn huszárunk épen azt beszél miként utazott Olaszországban, s mennyire meg volt lepve Nápoly városának a tenger fenekén lett megpillantása alkalmával, — azt kérdezi hősüinktől, hogy hát a »Geographiában« utazott-e valaha ?

— Ott még nem, mert az idő rövidsége nem engedte, hogy azt is meglátogassam. Különben csak egy dűlő föld távolságra, ugy keszeg oldalvást maradt el tőlem az a híres város.

Zebulon hazatérte az ülésszak végén.

Hat mikor közel irnek, latom, hogy banderium van financz, a ki ül az én elhajtot bivalyomon, aszlo van enyém dunya a kit huztak vilara. Kutya miliom! Minden szexe-: monczamat elexequáltak adoba!

A TŰZES SÁRKÁNY CSÓKJA.

— András! nem fél kend a sárkánytól?
 — Már hogyan félnék; huszár voltam; harcokban forogtam.
 — De ha e sárkánynak asszony formája van?
 — Megbirkozom vele.
 — Lesz kendnek alkalmá megmutatni vitézi bátorságát. A rettentő nyelvű N. né, mibe a közbirtokos urak, asszonyok mind beléegyettek, a tagosításba s a mérnök bevezetésébe, egy maga tiltakozik és fenyegetődzik. Majd mikor intek: ragadja derékon az asszonyt, csókolja összevissza, hogy szóhoz ne juthasson. Minden csókért kap egy itcze bort!
 — Meglesz, uram!
 András vitéz, az ünnepélyes alkalommal, be sem

várva a mérnök intését, N. né alighogy fölnyitá száját derékon ragadja a nagy közönség előtt, és a gyalog sárkány szája barlangját melyből a szörnyű »opponálok« vala kidülcendő, saját nagyobb szájával betakarta. A vasmarokba került asszony rúg kapál, körmeit mélyen András arczába vágja. Denique az asszony nagy nehezen kieviczkelt a csapdából; mindössze is ennyit mondott: akasztófára valók! Nagy mérgesen hátat fordított az egész társaságnak, s a rettegett tiltakozás abban maradt.

Jó szándék.

Az n. i bírő hogy a város tornyán lévő napórának az eső ne árthasson: *ereszt csináltatott* feléje.

Lemondas és immunitás.

Mit használ az hogy a lefoglalt fizetésű képviselőt a hitelezők kihuzhatják a házból;

ha a választó polgárok de csak azért is visszatuszkolják a házba? — Törüljék el a fizetés lefoglalást!

EGY SZÖKESÉGNEK.

NEM hitted, lásd mégis igaz,
Hogy hűtlen lesz utóbb a gaz.

Hideg könny volt az a szemben, —
Nincs előtte semmi szégyen,
Rég megmondtam néked azt!

Az az eskü, melyet gyakran
Regényekben is olvastam,
Hideg hang volt, lélektelen;
Nem lakhatik ott szerelem,
Rég meg mondtam néked azt!

Az a mosoly, melyet olykor,
Kacérkodva pazarul szór,
Mily számított, erőltetett;
Mondtam néked én eleget!
De nem hitted nekem azt!

A sok kaland, firkálgatás,
Találkák a kert alatt, s más

Sok céltalan időtöltés,
Nem hitted hogy mély sebet vés,
Bár megmondtam néked azt!

Legokosabb, menj innen hát,
Faluzni menj, ahol nem lát
Se én se más; — pár hó mulva
Csak akad uj hadnagyocska,
S pártád újra fölvehetd.

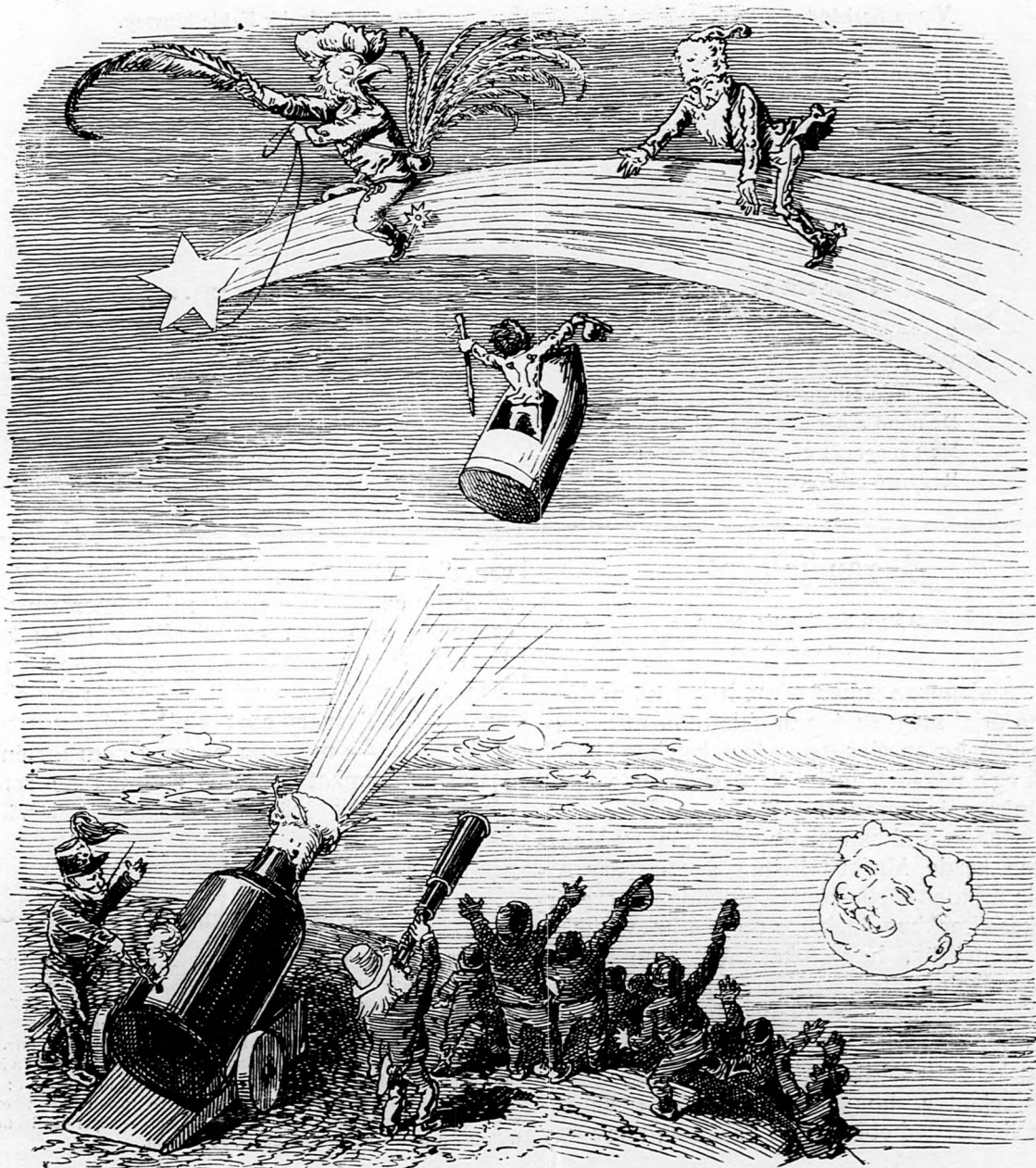
Szonyog.

Nagy gseft.

— Hej Iczig! jöjjön csak be.
— Mi van eladó, János gazda?
— Egy irtóztató nagy fogfájás, mit ad érte?
Vegye meg, olcsón adom!
— Hát legyen, itt van kendnek 2 krajczár foglalú, tartsa meg csak kend a jövő egri vásárig, akkor majd eljövök érte.

UTAZÁS AZ ÜSTÖKÖSBE,

vagyis :

a „Bolond Istók“ az „Üstökösbe,“ olvad s Don Pedrő visszatér a Zebulon kebelébe,
melyből vétetett.

Magyar népdalok németül.

Befujta az

Befujta az utat a hó,
Vigan ficzkándoz a fakó.
Eleresztve a kantárja,
Búbánatos a gazdája.

Betyár gyerek ül a lovon,
Nagyot sohajt olykor olykor:
»Hogy így megcsal soh'se hittem,
Büntesse meg a jó isten!«

Zápor esik a . . .

Zápor esik a határon,
Volt szeretőm kettő három,
Ragyogó csillagom.
De mind a hármat megcsalom
Mert megcsalt engem is egyszer:
Ragyogó csillagom.

Eing'blasen hat . . .

Eing'blasen hat der Schnee den Weg,
Lustig hüpf't der Fahle hinweg.
Abgelassen ist sein Zügel,
Sorg — traurig dein Eigenthümer.

Betyaren Kind sitzt auf dem Pferd.
Manchmal manch'al macht ein Seufzer:
»Dass so betrügt nie hätt'geglaubt,
Bestrafe die der gute Gott!«

Es platzregnet

Es platzregnet an der Grenze.
Hatte Liebe zweie dreie.
Mein glänzendes Gestirn!
Aber betrüg' alle dreie,
Weil mir bruch auch einmal Treue,
Mein glänzendes Gestirn. —

A rendjelekről.

— A Pesti Napló vezér cikke. —
(De verbo ad verbum.)

Átalánosan ismert tény, hogy mi, midőn a Duna árjai még Budapest falait mosták, azzal teljesítők hirlapirói kötelességeinket, hogy közöljünk egy névsort, mely az árvizmentés körül különösen érdemesült.

Ben volt abban ifjabb gróf Lónyay Menyhértén kezdé Markus Pistán át Sasváry Ármigin minden sógor-koma önföláldozása, vezércikkés rimekben énekelve meg, a hogy illik.

Reméltük, hogy a kormány nem késend ezt az alkalmat felhasználni; az illetők azóta minden nap vágyva-reménykedve lesik a hivatalos lapot. Érdemeik elismertetése azonban mindekkorráig késik.

Tekintve, hogy a »Pesti Nazló« az ország legelterjedtebb lapja; tekintve, hogy úgy

van disponálva, hogy tetszése szerint holnap szidhatja azt, amit ma dicsér; figyelmeztethetjük ezennel a kormányt, sziveskedjék a hazai közélet ott megnevezett hőseit mentül előbb ő fölsége által való legmagasb kitüntetés alá ajánlani, — (ha Sasváry csak királyi kéziratot kap, se bánjuk) —, mert ha ez meg nem történik, összes haragunkat fejére is zuditjuk s a rendjelintézménynek rögtön ellenségei leszünk elvből.

SZERKESZTOI SUBROSA.

H. L. Vettük. Többet magánuton. — Don Sublódó. Régibb a Tratner kalendáriomnál. — I—b P—ty. Sikertült kísérlet. For ewer! Csak ne önmagát fogja meg tárgyu, s akkor előbbre halad a Heliconon. — O. B. A művelődés történeti adatot felhasználjuk; de még a statisztikai congressus is megköszönné. — Brünni levél. Elolvashatatlan kézirat. — D—s. R—s. Jók, de a legjava nem új. — Kun-halás. S. Az adós-megintő humortalan; az adoma jó. — Össy Lehel. Csak bakter-kürtbe fujjon; ahöz kevesebb erő kell, mégis szép. — Sz. R. P. Igen. — Eperjes, G. nem üti meg a mértéket. — Urai-Ujfalú. B. Ez sem.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

JÓKAI MÓR.

Státó utca 80-ik szám alatt.

Budapest. 1876.

NYOM. AZ „ATHENAEUM“ NYOMD.

(Athenaeum-épület.)

Hirdetések felvételnek:
egyedül

LÁNG LIPOT ÉS TÁRS.

I. nemzetközi hirdetések felvételi irodájukban, Budapestben
Füred-utca 1-ső szám.

Rajzolja

JANKÓ.

Metaxi

POLLAK.

ELŐFIZETÉSI FELHIVÁS JÓKAI MÓR LAPJAIRA.

A HON.

Politikai napilap, esti lappal, a legnagyobb alakban.

Esteli tárczájában a legkitünőbb, s az ujabban világhírűvé lett külföldi írók elbeszéléseit hozza.

Jövő évnegyedben veendi kezdetét benne Jókai Mór nagy regénye „EGY AZ ISTEN” czimmal.

A HON előfizetési ára:

havonként	2	frt.
évnegyedre	6	„
félévre	12	„

A magyar nép legkedveltebb humorisztikus lapja,

az

ÜSTÖKÖS.

JANKÓ JÁNOS genialis karrikaturáival.

Megjelen hetenként, ára:

évnegyedre	2	frt.
félévre	4	„

Az előfizetési pénz e négy lapra az **Athenaeumba** küldendő. Budapest, Barátok tere 7.

Az

ÉLETKÉPEK.

Szépirodalmi, művészi és társaséleti napilap, képekkel.

Az Életképek nagy nyolczad réten jelenik meg, 8—10 oldalon, a legkitünőbb irodalmi erők közreműködésével. Az eddig megjelent számokban **Vámbéri, Dux, Pulszky, Télfy, Jókai**, s mások munkái jelentek meg.

Jókai minden apróbb műveit az Életképekben közli.

Kitelhetőleg minden szám művészi kivitelű **képet** hoz.

Előfizetési ára:

(juniustól szeptemberig)	6	frt	—	kr.
évnegyedre	4	„	50	„
félévre	9	„	—	„
egész évre	18	„	—	„

Politikai néplap.

az

IGAZMONDÓ,

különösen szem előtt tartja a politikai értesítéseken felül a nép ismeretei terjesztését, s TÁRCZÁJÁBAN mindig sziv és elmeképző olvasmányokat hoz.

Előfizetési ára:

évnegyedre	1	frt	25	kr.
félévre	2	„	50	„
egész évre	5	„	—	„

Az Athenaeum könyvkiadó-hivatalában

Budapesten (barátok-tere, Athenaeum épület) megjelent s általa minden hiteles könyvtár-
nál (Bécsben Gorischek, Stepfansplatz 6.) kapható:

Előfizetési felhívás a

MAGYAR BAZÁR

mint

A NŐK MUNKAKÖRE

czimű illusztrált szépirodalmi divatlapra.

**A nőképző-, gazdasszony- s nőiparegylet hivatalos
közlönyére.**

Lapunk első félévi folyamának befejeztével, pár szóval tudatjuk tisztelt előfizetőinkkel a következő, azaz jul—decemberi félévi folyam programját, mely ajánlatképen is szolgálhat.

A »M. Bazár« divatrésze hoz minden számhoz egy gyönyörű nyári és őszi toillettet ábrázoló divatképet, melyek mindegyikéhez kivágott szabásrajz van mellékelve, továbbá számtalan nyári és őszi toillettet, az illető szabásokkal; női, férfi és gyermekfelnemüket; a legújabb kézimunkákat a készítmód alapos magyarázatával stb. stb.

A szépirodalmi rész egyik fő érdekét Mrs. Edwards »Léa a divathölgy« czimű szellemes regénye képezi, mely a milyen mulatságos és érdekfeszítő, oly egészséges, tiszta iránynyal bíró korrajz. Anthony »A gazdátlan eb« czimű kitünő beszélyének befejezte után, Győry Vilmos »Beszélyék a bubos kemencze mellől« czimű érdekes novellafüzérére közöljük. A philadelphiai világtárlatról Liphay Pál küld érdekes tudósításokat, a szegedi kiállítást pedig Gelléri Mór fogja lapunkban ismertetni. Ezekon kívül közlünk néhány szép költeményt Szász Károly, Endrődi Sándor, Tóth Endre, Moldován Gergely és másoktól, s tárczákat és cikkeket Báró O—y, dr. Vajda Szilárd, Farkas Aladár Endrődy Sándor, De Gérando Antónia s mások tollából.

Az elősoroltakból is láthatják t. olvasóink, mennyire igyekszünk közlőnyünkkel nemcsak hasznos divatlapot, de érdekes és változatos szépirodalmi olvasmányt is nyújtani.

Még csak arra figyelmeztetjük tisztelt előfizetőnőinket, lennének szivesek előfizetésüket minél előbb be-
küldeni, miután a tömeges pártolást tekintve, ismét könnyen megeshetnék, hogy a későn beküldött elő-
fizetések egy részét már ki nem elégíthetnők.

Előfizetési feltételek a Magyar Bazárra:

**Évenként 10 frt.
Félévenként 5 frt.
Negyedévenként 2 frt 50 kr.**

Az előfizetési pénzek az alulírt kiadóhivatalnak, legcélszerűbben postautalvánnyal, küldhetők.

A Magyar Bazár kiadóhivatala.

A TÜNDEÉR-ÖV

Regényes elbeszélés hét énekben.

Irta **Bulla János.**

Ára 80 kr.

E művel nem csak új nevet vezetünk be a magyar szépirodalomba, de új tárgyat, új zsánert, még nyelvet is újat, amennyiben a szerző a magyar népmesékre csak némileg támaszkodó alkotását a népies és a műnyelv közt közepet tartó majd szentimentális, majd humoros nyelven beszéli el, mindeütt figyelemmel arra, hogy a helyzetek festése a gyermekded tisztaság objektivitásával legyen olvashatóvá téve mindenkinnek. Alapjában, cselekményében e mű teljesen eredeti, azon merész fordulatra alapítva, hogy a tündér, ha övét elveszti öltö leány lesz, e mozzanat következményeit fonja tovább leírva a lány csalódását a földi világban, melyet nem ért az emberekben, kik nem hívén tündéri voltát, boszorkáunak fogják, — s az ifjuban, kinek végzetes szerelme, mely pedig egyedül nyújthatott volna kárpótlást az elvesztett tündérszágért, szemben az emberek előítéletével, meghőli, s ki tétlenül engedi, hogy szerettét máglyára hurcolják. Innét azonban az elítéltet megmenti egykori szerető tündértársa, ki a műben a boszulló hatalmat képviseli, megindítva abban egy új fordulatot, mely rohamával aztán eleget tesz a költői igazságszolgáltatásnak. A mű ezen leginkább elbeszélő hangon tartott része tragikusan végződik, amennyiben maga a boszulló is, sujtva lesz az általa embertől ember ellen fordított harcz következményeiben.

RAJZOK

a forradalom utáni időkben.

Az első magyar katonai tanintézet.

Irta **Szilágyi Sándor.**

8-rét, 204 lap, ára 1 frt 50 kr.

A mai nemzedéknek alig van fogalma arról a küzdelemről, melyet az 50-es évek elején a békóba zárt irodalom a fennálló zsarnoki censura ellen vívott. Mig a sajtóhatóságok a rendőrséggel karöltve minden legkisebb szellemi mozzalmat elnyomni iparkodtak, addig az írők, de lelkes csapatja czélzásokkal értet meg magát a közönséggel, azokban fejté ki, hogy csüggedni nem szabad. E lelkes írók legvakmerőbbike — mint Jókaink mondja — Szilágyi Sándor volt. Olyat mert, mi rendes sajtóvizonyok közt sem vala ildomos. 1850—1-ben a forradalomról beszélt az ausztriai soldatesca fülehallatára. Csoda, hogy megmenekült, de küzdelmei mindenkor jellemzők és a jövő történetírójának ha nem első rangu, de becses adalékaik lesznek. Ezekről beszél a kötet. Ezekon kívül van a kötetben néhány humoros és az akkori viszonyokat ugyancsak megvilágító kisebb rajz s végül egy nagyobb, a Ludovica akadémia történetét eredeti adatok alapján tárgyaló tanulmány, melyet katonák is dic-érnek alaposágáért. Oly régi és ismert író, mint Szilágyi, ugyan alig szorul ajánlatásra, csak figyelmeztetjük a közönséget, hogy a szerény czim alatt, becses rejlik. A kiadó társulat is a szép kiállítással kitett magát.